

Друзям, колегам, читачам

Вочевидь у світі є речі, які не купуються й не тиражуються. Більше того, вони здебільшого не створюються витворів творчої уяви та людських рук. Це – “речі” суто нематеріальні, духовні, скажімо, любов до рідної землі, зріле кохання, національна самосвідомість, віра в Бога. Природа саме цих, почасти утаємничених і незрозумілих діянь людського духу, хоч не підлягає вичерпному поясненню, все ж діє фатумно: особа чи група приймає для самої себе послідовність і необхідність здійснення справи життя, котра або виходить за горизонти відомих практикувань, або ж вимагає тотальної жертвовності і самовіддачі. Так, власне, й народжується Доля, що, за афоризмом Сенеки, “веде слухняного і силою тягне непокірного”.

Журнал “Психологія і суспільство” – це Фортуна української соціогуманітарної думки, що одержала як благодатний імпульс теоретико-методологічного оздоровлення й збагачення, так і засоби та інструменти уможливлення рефлексивної мислєдіяльності і професійного методологування на будь-який предмет. Не даремно мовиться, що “немає нічого більш практичного, ніж хороша теорія, і нічого ефективнішого, аніж адекватний метод”. Тому природно, що Добра Вдача всіляко сприяє тим, хто знає, які теорії і методи пропонує, хто і як ними може скористатися, і чи це реально змінить щось у майбутньому.

Чинний журнал – це також своєрідна візитівка не тільки сучасного стану соціогуманітарної науки в Україні, а й відкритого обличчя національної культури сьогодення, яке позбавлене чужорідної надлишковості, банальної схоластичності та іншомовного поклоніння. Його картина – етнонаціонально багатоколірна, композиційно вишукана, тематично одухотворенна, концептуально багатоголоса. І це вкрай важливо, тому що українство традиційно захлинається як від цивілізаційних шлаків інформаційного перенасичення, так і від смертельних асиміляційних хвороб з боку інших сусідніх народів та етносів, вірус яких тисячоліттями роз’їдає живодайне тіло української ментальності, дух культури, розум повсякдення.

Ми всі, хто причетний до творення всіх чи окремих чисел цього журналу, усвідомлюємо, що дитинство як етап зведення самобутнього теоретико-методологічного храму позаду, а тому попереду більш складні завдання його майстерного облаштування за законами фундаментальності, панорамності, естетичності, а головне – організація його мудрого служіння задля розквіту інтелігентності і передової наукової думки, сонцесайного просвітлення українськістю всього народного загалу.

Воднораз ми горді тим, що доля згуртувала нас довкола справи великої державницької вагомості – плекання духом, розумом і рідним словом вітчизняної соціогуманітарної науки, національної культури і джерельної духовності.

Упевнений, що для всіх нас – авторів, редакторів, експертів, читачів – винятково близькими є слова істинного пророка нації Тараса Шевченка, котрий під завісу життя правдиво й відкрито рефлексував свої стосунки з долею:

... Ми не лукавили з тобою.

Ми просто йшли. У нас нема

Зерна неправди за собою.

Сподіваюся, що Доля України й надалі буде благоприхильна до всіх нас, і не лише даруватиме соціальну справедливість, реальну демократію та дієву гуманність, а й уможливить повне виконання кожним своєї світлої суспільної справи.

Добра, натхнення й багатих ужинків вам на безкраїх ланах Українотворення.

Анатолій ФУРМАН
Головний редактор